Pildele Domnului Isus în Matei

Pilda semănătorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

În capitolul 12 din Matei se vede că Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor făptuiesc păcatul împotriva Duhului Sfînt. Aceasta este o dovadă că Israel n-a adus nici un fel de roadă pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul nouă: Dumnezeu ia acum caracterul unui semănător. Omul s-a dovedit că nu poate aduce roade şi de aceea punerea la încercare a încetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care dă, care nu mai caută roade. Aceasta face din pilda semănătorului un fel de pildă-cheie. Domnul a spus ucenicilor Săi: „Nu înţelegeţi pilda aceasta? Cum veţi înţelege atunci toate celelalte pilde?" (Marcu 4.13). Şi e de mirare că pînă în ziua de azi acesta este un lucru pe care mulţi care spun că sînt creştini nu-l înţeleg; ei sînt foarte ocupaţi să găsească ceva în om, ceva care să poată fi cultivat şi făcut să se potrivească pentru Dumnezeu. Este o mare greşeală! Omul a fost pus la încercare în condiţia nevinovăţiei adamice, fără lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfîrşit în faliment şi acum un Semănător trebuie să iasă afară să-şi semene sămînţa şi slujitorii Săi s-o semene în lumea largă.

Pilda este de o simplitate plină de frumuseţe. Cine nu ştie ce este un semănător care îşi împrăştie sămînţa peste pămîntul arat? În locurile unde nu sînt garduri, o parte din sămînţă cade pe drum şi este călcată în picioare de trecători sau este luată de păsări. Altă sămînţă cade pe un loc unde este puţin pămînt sub care se află o stîncă, iar alta cade printre spini, care o înnăbuşe. Totul formează o scenă deseori văzută în Palestina de marile mulţimi către care era adresată pilda aceasta.

Din fericire, avem însăşi explicaţia Domnului cu privire la pilda aceasta. Sămînţa semănată este „cuvîntul împărăţiei" în Matei şi „Cuvîntul lui Dumnezeu" în Luca — vestea bună a lui Dumnezeu către om. Este vorba de primirea cuvântului Domnului în inimi, nu de stabilirea împărăţiei pe pămînt. Şi foarte clar ni se prezintă piedicile care stau în calea primirii de către om a cuvîntului vestit. Cel care se opune lucrării acesteia este vechiul vrăjmaş, Satan. El este prezent unde se predică, să fure sămînţa, ca nu cumva să prindă rădăcini. Vrăjmăşia aceasta pe care el şi-a arătat-o în grădina Edenului continuă să existe, în toată răutatea ei. El este nu numai vrăjmaşul lui Dumnezeu, ci şi al omului, deşi sărmanul om căzut nu ştie lucrul acesta şi nici nu-l crede cînd i se spune. De ce omul nu simte lanţul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune în curind. Satan stie care sînt înclinările omului şi are grijă să pună lanţurile în direcţia în care omului îi place să meargă. Şi atunci omul nu simte legăturile care-l ţin şi-l urmează orbeşte pe Satan.

Cuvîntul semănat vine din inima lui Dumnezeu şi se adresează inimii omului. Sămînţa de pe drum reprezintă pe ascultătorii care nu înţeleg Cuvîntul şi Satan îndată fură sămînţa şi nici una nu prinde rădăcini.

Un fapt foarte dureros aflăm cu privire la ascultătorul asemănat cu un pămînt stîncos. Se spune că el aude Cuvîntul şi-l primeşte de îndată şi cu bucurie. Dar nu are rădăcină si atunci cînd vine încercarea sau persecuţia din pricina Cuvîntului, el imediat se lasă împiedicat. Sămînţa pare că a răsărit, dar la căldura soarelui se usucă. Ascultătorul a auzit într-adevăr o istorie frumoasă — istoria harului lui Dumnezeu — şi i-a plăcut. Dar repede, totul a luat sfîrşit!

Aici de două ori întîlnim „îndată". El primeşte Cuvîntul „îndată"; dar cînd vine persecuţia din partea lumii, îndată el părăseşte totul. Desigur, aceasta ar trebui să ne facă să fim prudenţi cînd este cazul să ne pronunţăm repede cu privire la rezultatele seminţei semănate. Expresiile folosite sînt tari: Cuvîntul este primit, şi primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia că lucrarea trebuie să fie reală. Dar conştiinţa poate că n-a fost atinsă şi atunci ascultătorul este descris ca „neavînd rădăcină în sine însuşi" şi persecuţiile care vin îl fac să se lepede. Iar noi, dacă ne-am grăbit să spunem că „s-a întors la Dumnezeu", sîntem ruşinaţi.

Ascultătorul care primeşte Cuvîntul între spini este imul care „aude Cuvântul", dar acesta este înăbuşit de grijile obişnuite ale vieţii, de înşelăciunea bogăţiilor şi de poftele altor lucruri. Inima e plină de propriile ei necazuri şi astfel, fiind un amestec în ceea ce urmăreşte omul, sămînţa ajunge să fie fără roadă; ea este pierdută.

În sfîrsit, este numită la urmă sămînta care cade pe un „pămînt bun" şi produce roade în diferite măsuri. Dar cum ajunge pămîntul să fie bun? Există vreun pămînt bun în omenirea decăzută? Ştim din alte părţi ale Scripturii că „lumea zace în Cel Rău" şi „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar". Atunci hotărît că un astfel de pămînt trebuie să fi fost pregătit mai dinainte. Chiar în natură, solul de pe această planetă robită de păcat cere să fie pregătit pentru sămînţă. Cu cît mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregătire pentru cei care sînt „născuţi în nelegiuire." Astfel înţelegem că întreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvântul într-un pămînt bun sînt în contrast cu ascultătorii de pe drum, ei înţeleg Cuvântul şi-l păstrează (Luca). Sămînţa a pătruns prea mult în adînc, nu mai poate fi furată de Satan sau să fie uscată de soare, căci „noi sîntem lucrarea lui Dumnezeu" (Efeseni 2.10). în Luca se spune despre „o inimă cinstită şi bună", în timp ce inima omului este „nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea".

Pilda aceasta dă deoparte într-un mod minunat perdeaua dintre noi şi lumea nevăzută. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi să predice „Cuvîntul", dar Satan, care este nevăzut, este preocupat ca acest Cuvînt să nu aibă efect. Şi este de remarcat că în toate cazurile prezentate, împiedicarea Cuvîntului de a aduce roade se datoreste unor influente exercitate asupra ascultătorilor: într-un caz este persecuţia din partea lumii, în altul grijile vieţii acesteia şi înşelăciunea bogăţiilor — şi în fiecare caz lucrează Satan. Dacă el nu poate fura de îndată sămînţa, ştie cum să stîrnească persecuţii atunci cînd Cuvîntul a fost ascultat; şi apoi grijile veacului, înşelăciunea bogăţiilor şi poftele altor lucruri (şi expresia aceasta din urmă din Marcu 4.19 include mai degrabă căutarea de plăceri) sînt arme puternice în mîna lui, ca să distrugă sufletele. Da, aşa cum am văzut, lucrarea mîntuirii este a lui Dumnezeu de la început pînă la sfîrşit. Şi, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta şi El face totul. El pregăteşte sămînţa şi trimite pe semănătorii Săi; El pregăteşte solul şi face ca sămînţa să prindă rădăcini şi în felul acesta ea aduce roade care se înmulţesc spre slava Lui.

Faptul că numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune că Domnul nu aşteaptă o primire universală a cuvîntului împărăţiei sau a evangheliei.

Pilda grâului şi a neghinei

Matei 13.24-30

Aici vedem iar cît de preocupat este Satan să caute să strice lucrarea lui Dumnezeu, cu ocazia întemeierii împărăţiei Sale. Ce nu poate împiedica, Satan va căuta să încerce să strice. Avem explicarea Domnului cu privire la pilda aceasta: El însuşi este Semănătorul; cîmpul este lumea; sămînţa cea bună sînt copiii împărăţiei; iar neghina reprezintă pe fiii Celui Rău.

Astfel, prima învăţătură clară este că Satan face ca oamenii necredincioşi să se alăture împărăţiei şi să fie atît de amestecaţi cu cei sfinţi, cu „copiii împărăţiei", încît învăţătura este să-i laşi şi pe unii şi pe alţii să fie împreună pînă la sfîrşitul veacului. Atunci Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi şi ei vor strînge din împărăţia Sa toate lucrurile care sînt o pricină de poticnire şi pe cei care fac nelegiuire. Aceştia vor fi aruncaţi în cuptorul de foc şi acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor. Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor. Satan nu poate strica griul cel bun, nici nu-l poate împiedica să fie strîns în grînar; dar în această lume recolta este compromisă.

Cel Rău totdeauna face o lucrare de înşelare, de amestec, oriunde Dumnezeu îşi face o lucrare, aşa că învăţătura de a-i lăsa să meargă împreună nu are nimic a face cu tolerarea răului sau a unor persoane cu caracter rău în Adunare. Aici situaţia se prezintă în lume şi îi priveşte pe cei care mărturisesc în afară că fac parte din „împărăţia cerurilor". Sînt alte părţi din Scriptură tot atît de clare, arătînd că răul nu trebuie îngăduit în Adunare. De exemplu, cînd răul s-a manifestat în adunarea din Corint, îndemnul a fost: „înlăturaţi din mijlocul vostru pe răul acela" (1 Corinteni 5.13).

Un alt punct important este să înţelegem despre „fiii Celui Rău" că vor continua să fie în legătura aceasta pînă la sfîrşitul veacului şi că la sfîrşit instrumentele folosite de Dumnezeu vor înlătura răul. Lucrul acesta arată încă o dată cît de zadarnică şi amăgitoare este aşteptarea ca lumea în întregul ei să fie adusă la Dumnezeu prin intermediul misionarilor, a Bibliei, a scrierilor creştine şi a unor societăţi, împreună cu predicarea evangheliei. Trimişii lui Dumnezeu nu vor schimba lumea, ci sînt trimişi „să cerceteze neamurile si să scoată din ele un popor pentru Numele Său" (Faptele Apostolilor 15.14) şi apoi să-i înveţe şi să-i zidească pe cei care sînt scoşi afară din lume. Desigur, este foarte important să avem gîndurile lui Dumnezeu cu privire la ce face El, pentru ca rugăciunile noastre, lucrarea noastră şi aşteptările noastre să poată fi la unison şi în părtăşie cu Domnul însuşi.

Şi aceasta nu va micşora deloc rîvna noastră. Evanghelia trebuie predicată pe deplin şi fără plată oricărei făpturi de sub cer şi oamenii trebuie îndemnaţi şi invitaţi cu toată puterea pe care dragostea lui Hristos şi dragostea pentru suflete o pot trezi în noi, rugînd pe oameni să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.19). Da, cu atît mai mult zel, pentru că ştim din pilde că Satan îşi dă toate silinţele să împiedice lucrarea şi că atunci cînd oamenii au adormit, Satan şi-a realizat planul.

Pilda aceasta nu contrazice nădejdea creştinului cu privire la venirea Domnului Isus. Se spune: „culegeţi întîi neghina" şi astfel se lasă griul. Unii poate că nu văd cum se potriveşte lucrul acesta cu biserica, ştiind că întîi ea este luată în cer, lăsînd jos pe pămînt pe cei necredincioşi, potrivit epistolei către Tesaloniceni.

Explicarea este că aici este vorba de împărăţie, şi nu de biserică. Noi sîntem acum în amîndouă. Dar cînd vom fi răpiţi ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh, potrivit cuvintelor din 1 Tesaloniceni 4.15- 18, împărăţia încă va continua. Şi sfârşitul veacului nu este decît după ce biserica va fi fost răpită. Ştim din Scriptură că vor fi sfinţi pe pămînt şi după ce biserica va fi răpită. Astfel, ordinea evenimentelor este:

- vremea harului se sfîrşeşte prin răpirea bisericii,

- împărăţia continuă şi alţii sînt aduşi în împărăţie,

- cei răi sînt luaţi mai întîi, la sfîrşitul veacului,

- Dumnezeu va aşeza împărăţia Sa în dreptate.

Astfel înţelegem că pilda aceasta se referă la împărăţia cerurilor, şi nu la biserică; că oamenii răi vor fi în împărăţie pînă la sfîrşitul veacului — fiind lucrarea directă a Satanei; că ei vor fi pînă la urmă strînşi şi trimişi la pierzare. „Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor — o poziţie slăvită, desigur, dar care nu trebuie confundată cu slava care aşteaptă pe cei care vor fi răpiţi, ca să întîmpine pe Domnul în văzduh.

Mai învăţăm de aici că acolo unde este prezent omul, dar fără Domnul Hristos, el adoarme repede şi în jurul lui se petrece amestec, alături de grîu creşte şi neghină. Unde este prezent omul — iar Împăratul, Hristos, lipseşte, este amestec între sfinţenie şi păcat. Cînd întîlnim în viaţa noastră amestec de ce este bun si de ce nu este bun, să stim că Domnul Hristos lipseşte, nu ca Mîntuitor, ci ca Domn, care trebuie să stăpînească peste noi. Şi dacă vrem să facem ordine în viaţa noastră, să nu smulgem neghina, ci să-L chemăm pe El să domnească peste noi.

Cînd neghina este o plantă mică alături de grîu, nu se pot deosebi; însă grîul nu se transformă în neghină şi neghina nu se transformă în grîu. Dacă cineva este „grîu", nu trebuie să-i spui: „Fii atent cum trăieşti, ca nu cumva să devii neghină!" Dacă el este grîu, va fi grîu tot timpul; dacă este neghină, degeaba îl înveţi să ducă o viaţă ca grîul.

Pilda grăuntelui de muştar

Matei 13.31-32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18-19

S-a spus că ar fi o dificultate să poţi găsi un „grăunte de muştar" care ar creşte destul de mare ca să se potrivească descrierii din pildă. (Se socoteste de cei mai mulţi că ar fi Salvadora Persica, care are o sămîntă foarte mică, creste destul de mare încît în ramurile lui păsările îşi pot face cuiburi, iar boabele ei sînt folosite ca „muştar". S-a găsit în apropiere de Marea Moartă un copac care corespunde descrierii acesteia.) Împărăţia cerurilor a început ca un lucru mic, neînsemnat, atît în ochii lumii, cît şi a celor care pretindeau că sînt poporul lui Dumnezeu pe pămînt. Totuşi ea a crescut, încît a ajuns ca un copac cu „ramuri mari". Singura dificultate este ce anume să însemne „păsările cerului", însă

găsim cheia înţelesului în pilda semănătorului. Şi în ea întîlnim „păsările cerului" care mănîncă sămînţa semănată pe drum şi aceasta în interpretarea Domnului nostru înseamnă lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arată a fi asociate cu ce este rău (compară şi Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Şi, aşa cum am văzut clar în pilda griului şi a neghinei cum s-au introdus cei răi, tot aşa şi aici, ei îşi găsesc adăpost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari" pare să indice în Scriptură o putere publică mare, ceva ce poate fi recunoscut de toţi. Astfel, faraon şi Asiria sînt comparaţi cu nişte copaci mari (Ezechiel 31) şi Nebucadneţar era un copac în mijlocul pămîntului şi înălţimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai să privim în jur la creştinătatea de nume, la aşa numitele biserici “istorice" şi vom vedea cît de mulţi necredincioşi sînt adăpostiţi sub ramurile ei. Aceştia de asemenea nu sînt numai cei care vin să-si linistească oarecum conştiinţa, devenind religioşi, ci mulţi se găsesc în ramurile cele mai înalte ca loc şi putere, îndrăznind să ia asupra lor „grija pentru suflete". Dacă ar fi vorba de binecuvântările legate de împărăţie, fără îndoială că ar trebui să citim despre roadele care s-ar strînge din copac; dar nici un cuvînt nu se spune despre aşa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, în care păsările îşi găsesc adăpostul; nu devenind în fapt o parte din copac, ci simplu, găsindu-şi adăpost printre ramurile lui — un simbol desigur al răului pe care-l vedem înjur. Dumnezeu să deschidă ochii celor care nu văd altceva decît progres şi binecuvântare. Orice binecuvântare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbeşte pilda.

Este o paralelă între cele 7 pilde din Matei 13 şi cele 7 biserici din Apocalipsa 2 şi 3. Pilda grăuntelui de muştar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezintă compromisul cu lumea, unirea cu ea, creştinătatea devenind o putere în lume.

Pilda comoarei ascunse

Matei 13.44

Interpretarea dată deseori pildei acesteia este că atunci cînd un om vede ce valori sînt în Hristos, părăseşte şi lasă deoparte totul ca să-L poată avea pe Hristos.

Este evident că acesta este un punct de vedere greşit. Cum poate un om să vîndă „tot ce are"? Şi dacă ar face aşa, L-ar cîştiga el oare pe Hristos? Însăşi părăsirea aceasta a toate nu este de ajuns. Citim: „chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic" (1 Corinteni 13.3). Iar invitaţia evangheliei este „să cumperi fără bani şi fără plată" (Isaia 55.1). Creştinii sînt într-adevăr chemaţi să fie eliberaţi de orice legături pămînteşti păgubitoare. Domnul nostru spunea: „Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe soţia sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.26). Dar nu înseamnă deloc că eu aş putea obţine mîntuirea în felul acesta, ci după ce am mîntuirea sînt chemat să-L las pe Hristos să mă despartă de tot ce am (versetul 33) ca să fiu ucenic al lui Hristos sau un adevărat urmaş al Lui.

Pilda aceasta ne vorbeşte de Hristos ca Cel care găseşte o comoară în poporul Său şi de bucurie vinde tot ce are ca s-o poată cîştiga. Şi într-adevăr, citim: „care pentru bucuria care-I era pusă înainte a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea" (Evrei 12.2). „Cunoaşteri harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (2 Corinteni 8.9). Da, aşa cum ne spune pilda, El a vîndut tot ce avea. Aşa cum textul din epistola către Evrei ne dovedeşte, El a avut în vedere bucuria care Ii era pusă înainte, bucurie despre care vorbeşte pilda aceasta.

Trebuie într-adevăr să gîndim cine era Hristos şi poziţia pe care El o avea, El fiind Creator (toate au fost făcute prin El şi pentru El) şi Dumnezeu din veşnicie. Apoi să gîndim la Domnul nostru în umilirea Lui, în lupta Lui în grădină şi la moartea Lui ruşinoasă — fiind făcut păcat pentru noi şi îndurînd ca Dumnezeu să-Si întoarcă fata de la El - pentru a putea înţelege ceva din ce L-a costat pe El ca să cumpere ţarina în care era ascunsă comoara inimii Lui. În 1 Petru 1.18,19 citim că noi am fost răscumpăraţi cu sîngele lui Hristos.

Iar pilda aceasta ne spune nu numai că un om a cumpărat comoara, ci a cumpărat şi ţarina în care era ascunsă comoara. Şi în acelaşi capitol, Domnul Isus, explicînd pilda semănătorului, spune: „ţarina este lumea". Atunci, Domnul Hristos a cumpărat lumea — toată omenirea. Si aici este un adevăr important. Este întocmai cum un om bogat s-ar duce la o plantaţie de sclavi şi, după ce pune jos toată suma de plată pentru toţi sclavii, trimite vestea că a plătit preţul ca toţi să fie liberi. În practică însă devin într-adevăr liberi cei care reprezintă „comoara", nu „ţarina". Tot aşa, Domnul nostru a cumpărat prin moartea Sa toată omenirea şi a trimis pe slujitorii Săi să-i roage pe oameni să se împace cu Dumnezeu, dar oamenii preferă lanţurile Satanei şi ispitele cu care el îi atrage.

Aceasta ilustrează de asemenea diferenţa dintre „a cumpăra" şi „a răscumpăra". Unii înşală pe alţii cu gîndul unei mîntuiri universale — în timp ce este o diferenţă mare între a cumpăra sclavi şi a le oferi libertatea, şi faptul practic de a-i scoate din sclavie. Citim despre unii — suflete pierdute — care tăgăduiesc pe Domnul care i-a cumpărat (2 Petru 2.1), în timp ce toţi cei răscumpăraţi sînt de pe acum strămutaţi din împărăţia Satanei în împărăţia Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.13).

Deci Hristos este Cel care cumpără, sfinţii Săi sînt comoara; toti oamenii sînt ţarina. Cei aleşi sînt numiţi comoara ascunsă, căci nimeni nu putea gîndi că Hristos ar avea o comoară acolo unde totul era păcat şi răutate. Învăţătura despre biserică de asemenea a fost mult timp ascunsă. După cum citim, apostolul Pavel a făcut cunoscută „taina ţinută ascunsă din veacuri şi din generaţii" (Coloseni 1.26), apoi toţi aveau să înţeleagă care este părtăşia tainei acesteia ascunsă în Dumnezeu înainte de începutul lumii (Efeseni 3.9). Deci Hristos a îndurat ruşinea morţii pe cruce — devenind sărac, pentru că a vîndut tot ce avea — dar El va avea cu Sine comoara aceasta, pe toţi cei răscumpăraţi ai Săi din toate timpurile.

Pilda aluatului

Matei 13.33; Luca 13.20-21.

Pilda aceasta urmează grăuntelui de muştar şi este asemănătoare în învăţătura pe care ne-o dă. Ştiind că Scriptura peste tot foloseşte aluatul ca un simbol al răului, este surprinzător că pilda aceasta este atît de des explicată ca învăţînd „lucrarea nevăzută a harului". (Despre aluat citim în Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis în toate jertfele aduse prin foc în Vechiul Testament: Leviticul 2.11. în Leviticul 23.17 s-ar părea să fie o excepţie, însă aceste două pîini coapte cu aluat reprezintă pe oamenii lui

Dumnezeu, în care încă locuieşte păcatul.)

Creştinii care se gîndesc la un progres universal, la îmbunătăţire şi la o lume care toată se va întoarce la Dumnezeu, cu greu pot să vadă că Domnul Hristos, în locul acestei perspective strălucite, a prezis mai întîi răul — răul în împărăţia cerurilor şi în biserică, privită sub răspunderea omului. Va fi într-adevăr un timp de binecuvântare universală, aşa cum ştim (Isaia 11.9), dar nu înainte de a veni Domnul Isus din nou şi va scoate afară din împărăţia Lui toate lucrurile care sînt o pricină de păcătuire, aşa cum ni se spune în Matei 13.41 şi în alte texte.

În această pildă, o femeie este cea care pune aluat în trei măsuri de făină de grîu, iar în scrisoarea către biserica din Tiatira (a patra biserică şi care corespunde cu această a patra pildă), Domnul Isus spune: „Tu laşi ca Izabela, femeia aceea care îşi zice ea înseşi prorociţă, să înveţe şi să aducă pe căi greşite pe robii Mei..." Iar în capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon că este mama prostituatelor. Femeia trebuie să stea în tăcere, nu să înveţe pe alţii (1 Timotei 2).

Fără îndoială, aluatul înseamnă doctrina rea (după cum „neghina" şi „păsările cerului" înfăţişează persoanele rele) şi aşa cum spune şi numele, aluatul lucrează în mod secret, aşa cum lucrează drojdia cînd este amestecată cu făina. Şi poate cineva să fie atît de orb încît să nu vadă cît de mult sînt răspîndite învăţăturile stricate în zilele noastre? Biblia este pusă uneori sub semnul întrebării şi asaltată din toate părţile. În loc ca ea să ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judecă, numind-o totuşi Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mirăm atunci că tot felul de doctrine sînt prezentate de gîndurile oamenilor care au o atitudine cu totul străină şi împotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicitoare" este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sînt asociate cu cei care se numesc popor al Său şi prin „cuvinte înşelătoare" mulţi sînt îndepărtaţi de calea cea dreaptă (2 Petru 2.1-3). Cît de necesar este atunci să fii în stare, prin Cuvînt şi prin învăţătura Duhului Sfînt, să deosebeşti tot ce nu este de la Dumnezeu si să te depărtezi de rău.

Nu trebuie să trecem cu vederea cuvîntul „toată" — toată plămădeala va fi cu aluat. Dar noi sîntem gata să gîndim că, deşi fără îndoială mult rău este asociat cu Biserica de nume, o îndurare ni s-a dat ca noi să scăpăm. Dar aluatul este la lucru pînă ce întreaga plămădeală va ajunge plină de aluat. Duhul Sfînt care este în Biserică opreşte acum întinderea răului. Dar după răpirea Bisericii va apare „omul păcatului" şi creştinătatea întreagă va fi dospită.

Pilda vorbeşte despre „împărăţia cerurilor", nu se referă direct la Biserică. În adunare este cunoscută învăţătura din 1 Corinteni 5: „Nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată plămădeala? Curăţiţi aluatul cel vechi, ca să fiţi o plămădeală nouă, după cum şi sînteţi, fără aluat" (versetele 6,7).

Sîntem înconjuraţi de rău şi în pericol de a fi contaminaţi de el. Şi putem vedea cum creştinii pot fi sub influenta răului si cu totul inconştienti de el. Creştinii care subliniază prea mult adevărul într-un anumit punct nu se gîndesc că ar putea fi greşiţi în alte puncte. Şi apoi, cît de puţină consideraţie reală se acordă declaraţilor clare ale Scripturii cu privire la prezenţa răului în biserică. Sîntem deci îndemnaţi să punem la încercare duhurile, căci mulţi proroci mincinoşi s-au arătat în lume. Este datoria noastră deci să cercetăm orice lucru cu Cuvîntul lui Dumnezeu şi să ţinem cu tărie la ce este adevăr. Domnul să ne facă în stare să deosebim binele de rău, să alegem binele şi să ne ferim de rău.

Domnul Isus a spus să ne ferim de aluatul fariseilor, care este făţărnicia si formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem să ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezintă raţiunea omului; şi să ne ferim de aluatul lui Irod, omul dedat păcatului desfrînării şi uciderii.

Pilda perlei de mare preţ

Matei 13.45-46

Pilda aceasta se aseamănă foarte mult cu cea a comorii ascunse în ţarină. Aici negustorul vinde tot ce are ca să aibă mărgăritarul (perla) de mare preţ. Nu se vorbeşte de cumpărarea ţarinei; numai perla este cea cumpărată, perla de mare preţ.

Hristos este Cel care a căutat perla preţioasă. Israel a fost şi va fi una din perlele lui Dumnezeu, dar El va avea şi alte perle. Biserica este perla de mare preţ — Mireasa, Soţia Mielului — şi Domnul nostru a vîndut tot ce avea ca s-o cumpere. Şi cine ar putea spune ce se cuprinde în cuvintele acestea: „a vîndut tot ce avea"? Trebuie să privim la înălţimea din care a venit Hristos si la adîncimea în care a coborît si atunci niciodată nu vom uita cît de mult L-a costat pe Domnul Hristos să devină sărac. Putem doar să ne minunăm, să admirăm şi să-L adorăm.

Sînt cîteva asemănări între o perlă şi Biserică. Perla este produsul unui organism viu în scoicile unor moluşte (stridii) care trăiesc în mări şi oceane, aşa cum nu este cazul cu nici o piatră preţioasă. Ea este produsă ca rezultat al suferinţei stridiei, care înconjoară cu anumite substanţe un fir de nisip care a pătruns în ea; în felul acesta, în timp, se formează o perlă.

Originea nevăzută şi joasă a perlei, în adîncurile mării, este o imagine a Bisericii: cei credincioşi sînt mîntuiţi din adîncimile păcatului.

Perla este o unitate, ea nu poate fi împărţită fără să fie distrusă.

Perla este o imagine a slavei viitoare. Cînd Se va arăta Hristos, ne vom arăta şi noi împreună cu El în slavă (Coloseni 3.4).

Perla este un simbol al curăţiei.

Perla reflectă toate culorile curcubeului.

Ce binecuvîntat lucru este să ştii că în mijlocul confuziei care domină, Hristos vede o perlă în cei răscumpăraţi ai Săi! Şi dacă Domnul Hristos a dat un preţ atît de mare pentru această perlă, urmează ca şi noi să privim pe orice credincios ca fiind o parte din această perlă de mare preţ.

Pilda năvodului aruncat în mare

Matei 13.47-50

În Habacuc 1.14,15, oamenii erau comparaţi cu peştii mării iar Domnul Isus spusese ucenicilor Săi că va face din ei nişte pescari de oameni.

În Scriptură marea înfăţişează lumea. Năvodul acesta, evanghelia împărăţiei, prinde din mare tot felul de peşti, unii buni şi alţii care nu sînt buni. Şi în împărăţie nu intră toţi peştii. Trebuie notat că cei răi nu sînt descoperiţi decît atunci cînd năvodul este tras pe ţărm. Gîndul nu este

că evanghelia ar găsi pe unii buni şi pe alţii răi (deşi, nu este nici o îndoială, unii sînt mai morali decît alţii), ci ,la sfîrşitul veacului" unii sînt găsiţi a fi răi, deşi hotărît că Dumnezeu îi cunoscuse mai dinainte ca fiind răi.

Domnul Hristos dă El însuşi interpretarea: „La sfîrşitul veacului, îngerii vor ieşi, vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi şi-i vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor". Sfîrşitul veacului nu este sfîrşitul perioadei de har, a Bisericii, ci a perioadei judecăţii din necazul cel mare, care precede împărăţia de o mie de ani (aceasta este prezentată de Scriptură ca fiind „veacul viitor").

Şi la răpirea Bisericii se va face o alegere, dar nu vor fi aleşi „peştii răi" dintre cei „buni". La răpire se va alege ceea ce este bun dintre ceea ce se pare bun, iar alegerea nu se va face prin îngeri, pentru că Domnul Hristos Însuşi va veni în văzduh ca să-Si ia Biserica. În pilda neghinei, cel rău fiind împreună cu cel bun, ni se vorbeşte despre lucrarea directă a Satanei; aici însă este un rezultat al vestirii evangheliei, aşa cum un năvod este aruncat în mare. Fără îndoială, Satan e la lucru şi aici, aşa cum am văzut şi în pilda semănătorului. Acolo, el fură sămînţa; aici, se arată că ar avea succes, cînd permite alor săi să intre în năvodul evangheliei, deşi ei rămîn ai săi. Mulţi sînt atraşi de evanghelie în felurite asocieri creştine — poate datorită unor predicatori atractivi sau ca să ia parte la un ritualism fără viaţă, ca să calmeze o conştiinţă puţin trezită — dar ei rămîn „răi", n-au venit niciodată la Hristos, singurul care îi poate curăţi de orice pată, datorită sîngelui Său.

Acum se vesteşte evanghelia harului, însă după răpirea Bisericii se va vesti evanghelia împărăţiei. Vor fi oameni care, fără să-şi definească poziţia faţă de Dumnezeu, vor accepta evanghelia împărăţiei, fără ca prin aceasta să capete calitatea de „peşti buni". Din nou este subliniat, ca şi în pilda neghinei, prezenţa amestecului, oriunde se face o lucrare a lui Dumnezeu.

Pilda este, pe scurt, o pictură reală a judecăţii solemne a tuturor celor care vor fi găsiţi strînşi de glasul evangheliei la ceva care doar poartă numele lui Hristos. Dar cei drepţi — făcuţi drepţi numai prin puterea de transformare a lui Dumnezeu — vor fi cu grijă strînşi în vasele Sale. Nici imul nu va fi uitat sau trecut cu vederea! Dumnezeu este un Dumnezeu al valorilor reale, al lucrărilor autentice, al fondului, nu al formei. Pentru un timp se poate să fie un amestec, dar Dumnezeu nu rămîne indiferent faţă de felul cum ne purtăm noi.

Pilda robului nemilostiv

Matei 18.23-35

Pilda aceasta începe cu cuvintele „de aceea" şi este astfel legată de ce se spune mai înainte. Petru venise la Domnul Isus si Îl întrebase de cîte ori să ierte pe fratele care i-a greşit: pînă la şapte ori? Isus i-a răspuns: Nu îţi spun pînă la şapte ori, ci de şaptezeci de ori cîte şapte, adică mereu. De aceea le-a spus pilda aceasta. Avem aici imaginea păcătosului cu mari datorii şi care nu este în stare să plătească, iar promisiunile lui nu au nici o valoare. Singura nădejde este iertarea lui Dumnezeu. Dar robul acesta n-a înţeles cît de incapabil era şi ce însemna iertarea din partea stăpînului. Purtarea lui arată că inima nu i-a fost atinsă de îndurarea şi de iertarea împăratului; este un exemplu al unui om religios care nu cunoaşte iertarea păcatelor într-un mod personal în sufletul lui. Noi, care am fost iertaţi de multele noastre păcate — zece mii de talanti — trebuie să iertăm datoria de o sută de dinari a fratelui nostru.

Proporţia celor două sume menţionate nu este desigur fără însemnătate. Un talant este egal cu 36 kilograme aur sau argint, deci zece mii de talanţi înseamnă 360 mii kilograme de metal preţios — în timp ce 100 dinari reprezentau salariul mediu al unui muncitor pentru 100 de zile lucrate. Deci cît de mic este orice lucru pe care sîntem chemaţi să-l iertăm altuia, în comparaţie cu ce ne-a iertat nouă Dumnezeu! Împărăţia lui Dumnezeu stabileşte un anumit fel de relaţii personale, în care iertarea este fără limite. În pilda aceasta este un principiu peste care creştinii trec deseori: aşa cum judecăm pe alţii, aşa vom fi şi noi judecaţi (Matei 7.2). În Efeseni 4.32 citim: „Iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos." Iertarea Lui naşte în noi dispoziţia către iertare. În cîrmuirea Sa, Dumnezeu aşa Se poartă cu ai Săi, chiar dacă sînt creştini. Harul lui Dumnezeu nu înlătură cîrmuirea Sa; principiul cîrmuirii lui Dumnezeu este arătat în toată Scriptura.

Unii poate simt o dificultate cu privire la faptul că robul nemilostiv trebuie să fie pedepsit, după ce fusese iertat, ca si cum iertarea lui Dumnezeu ar fi un fel de iertare condiţionată, care ar putea fi retrasă dacă noi ne-am purta cu necredincioşie după aceea. Dar nu există un astfel de gînd în Scriptură. Trebuie să recunoaştem că omul este o fiinţă atît de decăzută încît dacă este iertat astăzi, el va face o altă datorie mîine. Aceasta o vedem exemplificată în Israel. În ziua ispăşirii, păcatele evreilor erau ispăşite şi iertate. Cînd începeau iar să păcătuiască — şi faptul acesta se întîmpla mereu — era nevoie de o amintire a păcatelor în fiecare an (Evrei 10.3) şi trebuia să fie făcută o nouă ispăşire şi o nouă iertare să fie dată. Acum, jertfa unică a lui Hristos face desăvîrşit pentru totdeauna pe cel credincios. Dar pilda nu intră in subiectul îndreptăţirii şi al ispăşirii.

Ultima parte a pildei a prezentat pentru unii altă dificultate, deoarece s-ar părea că neiertarea ar conduce la pierderea sufletului. Robul nemilostiv a fost dat pe mîna chinuitorilor, pînă ce va plăti tot ce era dator. Cine nu iartă, în adevăr se chinuieşte singur, îngrozitor, chiar dacă este un credincios. Dar trebuie reţinut faptul că în Scriptură, persoanele sînt socotite sub caracterul pe care ele însele şi-l asumă. Aici, persoanele despre care se vorbeşte sînt „robi" şi pilda nu trebuie luată în afara legăturii pe care o are. Unii robi care numai cu numele sînt robi, pot fi în felul acesta nemilostivi şi pot eventual să fie pierduţi.

Şi pilda se poate aplica acelor iudei cărora li s-au iertat cei „zece mii de talanţi", dar care nu vor să ierte pe cei dintre neamuri pentru datoria lor de „o sută de dinari". Isus a spus pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac", dar ei ca naţiune n-au primit această iertare cînd li s-a vestit de către apostoli şi apoi s-au opus vestirii evangheliei către neamuri (1 Tesaloniceni 2.16). Ei sînt aruncaţi acum, daţi pe mîna „chinuitorului", pînă ce vor plăti tot. Isaia 40.2 spune: „Vorbiţi inimii Ierusalimului şi strigaţi-i că timpul lui de suferinţă s-a sfîrşit, că nelegiuirea lui este iertată; căci a primit din mîna Domnului de două ori cît toate păcatele lui".

Şi este o lecţie pentru noi toţi. Să nu uităm datoria enormă de care am fost iertaţi. Robul nemilostiv „a ieşit afară" din prezenţa stăpînului său, altminteri n-ar fi îndrăznit să se lege de celălalt împreună slujitor cu el. Tot aşa şi noi putem uita ce ni s-a iertat şi să nu iertăm pe fratele nostru de şaptezeci de ori cîte şapte. Cum am văzut, Dumnezeu în cîrmuirea Sa ne va judeca aşa cum şi noi am judecat pe alţii. Cel milos va avea parte de milă şi noi toţi avem nevoie de milă pînă la sfîrşitul călătoriei noastre.

Pilda oii pierdute

Matei 18.10-14; Luca 15.4-7

Sîntem ajutaţi să înţelegem pilda aceasta şi celelalte două din Luca 15 (dacă într-adevăr cele trei nu sînt decît o pildă, conform versetului 3), dacă observăm că ele urmează imediat după acuzaţia fariseilor şi cărturarilor care spuneau: „Omul Acesta primeşte pe păcătoşi şi mănîncă împreună cu ei." Da, binecuvântat să fie Dumnezeu, El primeşte pe păcătoşi, altminteri tu şi cu mine n-am fi putut fi mîntuiţi; şi El mănîncă împreună cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumuseţe. Oamenii au fost comparaţi cu oile, cu mult timp înainte. „Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Isaia 53.6). Dar în pildă se discută nu atît de mult despre oaie, cît mai ales despre stăpînul ei, despre cineva care şi-a pierdut oaia; el îi cheamă pe prieteni şi le spune: „Bucuraţi-vă împreună cu mine!" Fără îndoială că oaia care fusese pierdută şi apoi găsită era acum în condiţii fericite, dar un cuvânt nu se spune despre ea; stăpînul ei şi bucuria lui sînt pe primul plan.

Ea ne arată de asemenea atenţia pe care păstorul care era stăpînul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o sută, deci ai zice că nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie să fie pierdută. Nu se poate să rămînă un gol în inima Păstorului Celui Bun; oaia a trebuit să fie căutată şi a fost căutată pînă ce a fost găsită. Nici chiar pentru o clipă nu putea fi îngăduit un astfel de gînd, că ea ar fi pierdută pentru totdeauna şi niciodată nu va fi găsită. „Oile Mele în veci nu vor pieri", spunea Domnul nostru. Nu, nici una măcar!

Da, cum am mai spus, păstorul este proeminent: dragostea lui, căutarea lui, bucuria lui. Şi interpretarea este simplă şi lipsită de posibilitatea de a se greşi: va fi bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăieşte, mai mult decît pentru nouăzeci şi nouă de oameni drepţi.

Este si un alt cuvânt care ne cere atentie: oaia era pierdută. Cît de mult se cuprinde în acest singur cuvânt: pierdut! Domnul Isus spunea că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui şi cu Scriptura în mîini era descris ca pierdut. Şi dacă lucrul acesta este adevărat cu Israel, desigur a fost şi este adevărat cu toţi cei fără Dumnezeu şi fără nădejde în lume. Totuşi acesta este ultimul adevăr pe care omul îl primeşte cu privire la sine însuşi. Mulţi pot să vadă şi să înţeleagă că nu sînt ei chiar aşa cum ar trebui să fie; dar gîndesc că este loc pentru îmbunătăţire si este nevoie doar să schimbe o nouă foaie în viaţă. Dar este atît de înjositor să ţi se spună că eşti un păcătos pierdut şi că ai nevoie de un Mîntuitor atotputernic! Şi a spune ceva care să micşoreze din starea aceasta de „pierdut" nu poate duce decît la înşelarea sufletelor. Şi într-adevăr, nu s-au rătăcit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adîncimi ale degradării, la cele mai neînchipuite fapte de infidelitate, la toate pervertirile imaginaţiei păcătoase. Nici un alt cuvînt nu va arăta starea lor ca oameni naturali si toate căile lor greşite, ca acest cuvînt „pierduţi".

Şi este nevoie de cineva care să-i caute. Păstorul Cel Bun din pilda noastră „s-a dus" după oaia pierdută. O evanghelie profesională rece (dacă o putem numi aşa) poate socoti că tot ce este necesar este să strigi după oaia pierdută, să-i spui că rătăceşte şi s-o îndemni la fapte bune acolo unde este, cu nădejdea zadarnică de a ajunge pînă la urmă unde trebuie.

Nu aşa este cu Păstorul Cel Bun, El „S-a dus" după oaia pierdută pînă ce a găsit-o. Şi chiar atunci, nu se încrede în puterile ei ca să-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Săi şi o aduce acasă, bucurîndu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea să facă restul. Nu, el o aduce, si nu la celelalte nouăzeci şi nouă, ci chiar acasă, în siguranţă deplină; apoi cheamă pe vecini să se bucure împreună cu ei de oaia care fusese pierdută.

Dar veţi zice că Domnul nostru, în aplicarea pe care o face, spune că este bucurie în ceruri pentru orice păcătos care se pocăieşte. Dacă ce am spus mai înainte este adevărat, unde are loc pocăinţa? Va fi în mod hotărît totdeauna pocăinţa, căci bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăinţă. În pildă, aşa cum am văzut, ni se spune ce a făcut cel care şi-a pierdut oaia şi bucuria lui cînd a găsit-o.

Dar care sînt cei nouăzeci şi nouă de oameni drepţi care n-au nevoie de pocăinţă? Scriptura este foarte clară, că în ei înşişi nu se găseşte nici unul drept, nici unul măcar. Dar au fost şi sînt mulţi care se consideră pe ei însisi aşa si socotesc că nu au nevoie de pocăinţă. Aşa erau cei care au adus Domnului acuzaţia care a făcut să se spună pilda aceasta: „Omul Acesta primeşte pe păcătoşi şi mănîncă împreună cu ei." Găsim expresii asemănătoare şi în alte părţi, de exemplu „cel sănătos nu are nevoie de doctor". Nu înseamnă că ar fi vreunul care să nu aibă nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, că aşa ar fi, şi de aceea aşa sînt trataţi. Cel bolnav preţuieşte tratamentul doctorului şi cel pierdut are nevoie de un Mîntuitor.

Cuvintele pildei acesteia sînt puţin diferite în Matei faţă de cele din Luca 15. În Matei, un copilaş era în mijloc şi Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit să mîntuiască ce era pierdut." Aici lipsesc cuvintele „să caute" care se găsesc în Luca. Un copilaş nu s-a avîntat în păcat ca un adult, totuşi el a moştenit păcatul şi are nevoie de mîntuire. Domnul Isus a murit pentru a mîntui pe copilaşi, iar îngerii lor sînt în ceruri, privind faţa Tatălui. Aceasta ne face să dăm mai multă atenţie copilaşilor şi să-i învăţăm să-L iubească pe Mîntuitorul.

Pilda lucrătorilor în vie

Matei 20.1-16

În pilda aceasta este un verset care o explică: „Nu pot să fac ce vreau cu ce este al meu?" Dumnezeu în suveranitatea Sa împarte darurile Sale aşa cum Îi place. Domnul Hristos cheamă lucrători în via Sa la diferite ceasuri şi El îi răsplăteşte potrivit suveranităţii Sale. Atît harul cît şi răsplata sînt date în suveranitatea Lui. Nu se spune în această pildă că Domnul va răsplăti pe fiecare după lucrarea lui, aşa cum citim în Luca 19.15 şi în 1 Corinteni 3.8; aici, Domnul arată dreptul Său suveran de a răsplăti pe lucrători aşa cum vrea El.

Răsplata dată celor de la urmă nu atingea drepturile celorlalţi, căci cei care au fost angajaţi întîi ni se spune că au avut înţelegerea aceasta, să fie plătiţi cu „un dinar pe zi". Celorlalţi li s-a spus că vor primi ce va fi drept şi a fost un act de bunătate să dea si celor de la urmă mai mult decît meritau.

Aceasta stîrneste nemulţumirea oamenilor. Cei care se învoiseră cu un dinar au primit un dinar şi deci nu aveau nici un motiv justificat să se plîngă. Şi totuşi ei nu puteau suporta să vadă pe alţii primind tot atît cît ei. Acestora li se spune: „Este ochiul tău rău pentru că eu sînt bun?" Da, bunătatea lui Dumnezeu scoate în evidenţă răutatea omului care este gata în multe feluri să-L învinuiască pe Dumnezeu de nedreptate. Dar Dumnezeul întregului pămînt va face desigur ce este drept; şi El este Suveran şi va împărţi darurile Sale cînd vrea El şi cum îi place Lui. În harul Său, El cheamă pe unii în ceasul al unsprezecelea şi le dă şi lor la fel ca celor chemaţi mai devreme.

Răsplătirile nu sînt date după timpul lucrat, ci după credincioşia faţă de posibilităţile primite. Cel chemat în ceasul al unsprezecelea nu avusese ocazia să lucreze mai înainte.

Petru întrebase (capitolul 19.27): „Iată, noi am lăsat toate şi Te-am urmat; ce vom avea noi?" Dar lucrarea pentru Domnul nu trebuie făcută pentru răsplată, deşi El ne asigură şi de harul răsplătirii. Lui Avraam, Domnul i-a spus: „Eu sînt răsplata ta cea nespus de mare" (Geneza 15.1). Şi a-L vedea pe El aşa cum este, aceasta este o răsplată pe care El o dă tuturor celor care sînt ai Săi, acesta este dinarul dat fiecăruia.

Domnul cheamă pe slujitorii Săi în via Sa la diferite perioade. Omul trebuie să fie chemat de Dumnezeu să slujească, să nu plece la lucru ne trimis. Şi este un privilegiu să slujeşti Domnului din anii tinereţii.

Ultimele cuvinte din această pildă sînt: „Tot aşa, cei din urmă vor fi cei dintîi, si cei dintîi vor fi cei din urmă; pentru că mulţi sînt chemaţi, dar puţini sînt aleşi." Aceleaşi cuvinte sînt spuse şi în capitolul 19.30, pilda fiind încadrată de ele. Dumnezeu este Dăruitorul harului şi El îl dă aşa cum îi place, cînd vrea si unde vrea El. Iudeii au fost cei dintîi, acum ei sînt cei din urmă. Pavel era ca imul născut înainte de timp şi totuşi el a devenit un apostol deosebit.

Fiecare să fie mulţumit să stea în locul în care l-a pus Dumnezeu, socotind un har să fie trimis de Dumnezeu să lucreze în via Sa şi apoi să caute să arate credincioşie în lucrarea aceasta. Şi în timp ce se va bucura de harul care i s-a dat lui, va fi fericit să recunoască harul dat şi altora, cărora Dumnezeu l-a plăcut să-i aleagă şi să-i înzestreze cu daruri mai mari decît ale lui. Să nu fie ochiul nostru rău pentru că Dumnezeu este bun.

Pilda celor doi fii

Matei 21.28-32

Avem însăşi explicarea Domnului Isus pentru pilda aceasta. Marii preoţi şi bătrînii poporului veniseră la El să-l întrebe cu ce autoritate lucra. El intrase cu o zi înainte în Ierusalim în triumf, împlinind prorocia care spune: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blînd şi călare pe un măgar, pe un măgăruş, mînzul celei de sub jug." Haine fuseseră aşternute pe jos împreună cu ramuri de copaci şi mulţimea strigase: „Osana, Fitil lui David! Binecuvântat este Cel care vine în numele Domnului! Osana, în cele preaînalte!" Apoi El S-a dus în templu şi a scos afară pe cei care vindeau şi cumpărau şi a răsturnat mesele schimbătorilor de bani; dar a vindecat pe orbii şi pe şchiopii care au venit la El. Faţă de toate acestea, marii preoţi s-au arătat mînioşi şi de dimineaţă L-au întrebat cu ce autoritate a făcut El lucrurile acestea.

Atunci Domnul Hristos le-a pus o întrebare privitoare la Ioan. Şi pentru că ei nu puteau sau nu vroiau să-I răspundă, nici El nu le-a spus cu a cui autoritate făcuse lucrurile acelea. Dar El a dorit să le spună ceva. „Ce gîndiţi? Un om avea doi fii..."

Marii preoţi şi bătrînii erau cei care spuneau: „Mă duc, doamne!" şi nu se duceau. Poporul trebuia să ţină seama de ce spuneau cărturarii şi fariseii, căci ei stăteau pe scaunul lui Moise (capitolul 23.2), dar nu trebuiau să le urmeze exemplul; ei „nu s-au dus". Ei erau nişte conducători orbi pentru nişte orbi şi nu trebuiau urmaţi. Si Domnul însuşi avea să răspundă la întrebarea pe care le-o pusese. „Ioan a venit la voi pe calea dreptăţii şi nu l-aţi crezut" şi de aceea nici nu urmau pe Hristos. De altă parte, cei care nu se socoteau a fi ceva — vameşii si prostituatele — l-au crezut pe Ioan care a mărturisit despre Isus şi au intrat în împărăţia lui Dumnezeu înaintea lor. Pilda aceasta vorbeşte în mod evident împotriva căpeteniilor lui Israel.

Dar vedem aceeaşi mare pretenţie în zilele noastre. Oamenii din poziţii suspuse în aşa numitele biserici pretind că sînt preoţii lui Dumnezeu pe pămînt, dar nu sînt mulţi dintre ei orbi? Prin mărturia lor, ei spun: „Mă duc, doamne!", dar cînd vedem ce contrast este între creştinism si creştinătate, înţelegem că mulţi dintre ei „nu se duc" şi că îndrumează greşit pe cei care ar vrea să ştie calea vieţii. Omul are nevoie de viaţă înainte de a putea într-adevăr să meargă şi să lucreze în via lui Dumnezeu, oricît de pretenţioasă ar fi mărturia lui. Trebuie întîi să fii un om în Hristos, şi după aceea vei putea răspunde la chemarea de a lucra în via Lui.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau şi interpretarea pildei acesteia: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi (iudei) şi va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite". Acesta a fost rezultatul, după nereuşita repetată a obţinerii de roade de la viticultori şi după ce în final, cu toată îndelunga răbdare a stăpînului, ei s-au arătat răzvrătiţi pe faţă şi ucigaşi.

Imaginea este luată din Orient, unde oamenii de obicei nu plătesc în bani închirierea pămîntului, ci în roade — un anumit procent din ce dă pămîntul, potrivit naturii solului şi altor condiţii. În unele cazuri se putea plăti şi în bani, aşa cum citim în Cîntarea Cîntărilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a încredinţat via unor păzitori şi fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginţi." Şi versetul 12 pare să arate proporţia care trebuia să fie pentru cel care lucrează şi pentru cel care este stăpîn. „Via mea, care este a mea, este înaintea mea. Cei o mie de arginţi să fie ai tăi, Solomon, şi două sute fie celor ce păzesc rodul." Ar fi fost ca în pilda noastră, atunci cînd proprietarul pune la dispoziţie via, teascul, turnul şi toate, în afară de muncă. Dar cînd terenurile arabile sînt arendate în Orient, un procent mai mic decît acesta este plătit pentru chirie, muncitorii trebuind să caute sămîntă, unelte etc. si să muncească; în acest caz urma să se plătească a zecea parte din produse.

Situaţia unui proprietar care pune la dispoziţie toate lucrurile şi care pretinde cea mai mare parte din produse se aplică la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Israel. El i-a luat ca pe nişte aramei gata să piară (Deuteronom 26.5), a făcut totul pentru ei şi apoi era normal să primească roade.

Citim că „după ce au auzit pildele Lui, preoţii cei mai de seamă si fariseii au înţeles că Isus vorbea despre ei." Nu se putea să nu înţeleagă aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citiseră în prorocul Isaia 5.1,2: „Voi cînta Preaiubitului meu cîntarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a săpat pămîntul, l-a curăţit de pietre şi a sădit în el viţele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei şi a săpat şi un teasc; aştepta să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici."

Cuvintele acestea sînt foarte mişcătoare: „Ce as mai fi putut face viei Mele şi nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu mă aşteptam să producă struguri buni?" Nu mai era îndreptare; gardul era rupt, zidurile dărîmate şi via părăsită. Nu putea să fie vreo greşeală din partea aceluia care era stăpînul viei. „Via Domnului Oştirilor era casa lui Israel şi bărbaţii lui Iuda sînt planta plăcerii Lui.

El Se aştepta la judecată şi iată, sînge vărsat; la dreptate şi, iată, strigăte de apăsare!"

În zilele cînd Domnul Isus era pe pămînt, Israel nu avea decît să privească înapoi şi să vadă că prorocia aceasta se împlinise. Israel nu era în acel timp o vie înfloritoare, nici o vie plină de roade; fusese aşa altădată, cel puţin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să audă că pedeapsa îi ameninţa. Ei se purtaseră rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimişi, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau s-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat şi au căzut, cînd El era printre ei în har; cînd va veni însă în judecată, cei care L-au lepădat vor fi sfărîmaţi.

Dar deşi căpeteniile lui Israel au înţeles că Domnul vorbea despre ei şi deşi văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuşi toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei căutau mereu să pună mîna pe El, dar se temeau de popor, În felul acesta ei arătau cît de dreaptă este pilda, Împărăţia lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei şi „dată unui neam care va aduce roadele cuvenite".

Cît de caracteristică este expresia aceasta: „să punem stăpînire pe moştenirea lui", „moştenirea va fi a noastră"! Da, omul — si în cazul acesta omul religios — doreşte să înlăture orice control al lui Dumnezeu, să pună mina pe stăpînire şi să-şi urmeze liber căile lui stricate. Omorârea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecţie folositoare putem învăţa din pilda aceasta. Dumnezeu a întrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Şi nu am putea întreba şi noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cînd privim la ce era la început şi la ce este încă în gîndul lui Dumnezeu — „stîlpul şi temelia adevărului", „trupul lui Hristos", „un singur trup", „casa Lui" etc. — şi vedem starea ei de ruină şi de stricăciune, nu putem decît să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea".

Pilda nunţii fiului de împărat

Matei 22.2-14

Aici împăratul este Dumnezeu, iar fiul pentru care se face sărbătoare de nuntă este Hristos. Pregătind sărbătorile de nuntă, împăratul vrea să dea cinste Fiului Său: este nunta Fiului Său. Cu scopul de a slăvi pe Fiul Său, Dumnezeu vrea să dea binecuvîntări oamenilor. Iar noi, dacă avem vreo binecuvântare, o primim numai în Hristos Isus, datorită Lui. Cei dintîi invitaţi au fost iudeii: vestirea evangheliei avea să înceapă la Ierusalim. Dar cei invitati au arătat toată indiferenta: n-au ţinut seama de invitaţie, unul s-a dus la ogorul lui, altul la negustoria lui, alţii s-au răzvrătit şi s-au purtat rău cu cei trimişi la ei, tot aşa cum întîlnim şi în pilda viticultorilor. Numai că acolo Dumnezeu căuta roade de la ei, din cauză că primiseră o situaţie privilegiată; aici era o invitaţie la sărbătoare. Dar în amîndouă pildele ei s-au arătat la fel de răi: Domnul nostru a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit.

Şi totuşi, ce stăruitoare invitatie! Iar si iar sînt înştiinţaţi: „Iată, am pregătit ospăţul meu; juncile şi vitele mele cele îngrăşate au fost tăiate; toate sînt gata. Veniţi la nuntă!" Dar răspunsul a fost indiferenţa, refuzul, răzvrătirea. Împăratul s-a mîniat pentru tratamentul pe care l-au primit trimişii Săi şi şi-a trimis oştile să distrugă pe acei ucigaşi şi să le ardă cetatea. Aceasta ştim că a avut loc întocmai cînd a fost distrus Ierusalimul, în anul 70.

Dar Dumnezeu nu vrea ca Fiul Său să nu fie onorat printr-o sărbătoare de nuntă: robii Săi au fost trimişi la drumuri şi au adunat pe cîţi i-au găsit — morali si imorali — si camera de sărbătoare s-a umplut cu oaspeţi. Într-un cuvînt, aici Dumnezeu iese cu vestea bună afară la neamuri, în harul Său.

Dar a fost unul dintre cei care acceptaseră invitaţia si care totuşi nu avea haina de nuntă. O mică dificultate se poate ivi în partea aceasta a pildei, dacă nu se ştie că era obiceiul ca cel care era gazda să pună la dispoziţia invitaţilor şi îmbrăcămintea. Era obiceiul ca oamenii să apară înaintea împăratului într-o îmbrăcăminte potrivită şi aici împăratul era cel care invitase la masă.

Desigur, nu era de aşteptat ca persoanele aduse înăuntru de pe la drumuri să aibă haine de nuntă. Erau atît buni, cît şi răi; puteau fi bine îmbrăcaţi sau în zdrenţe, dar nici unul nu putea avea o haină potrivită pentru o astfel de nuntă. Aceasta ne aminteşte de Iosua, în Zaharia 3: el era îmbrăcat cu haine murdare — şi Isaia ne spune că toate faptele bune ale oamenilor sînt nişte cîrpe murdare înaintea lui Dumnezeu — dar acestea au fost înlăturate şi el a fost îmbrăcat cu o haină pe care însuşi Dumnezeu o pregătise. Aşa trebuie să fie la nunta pe care Dumnezeu o face pentru Fiul Său. El îngrijeşte de toate, căci este limpede arătat în Biblie că nimic din ce ar putea pregăti omul nu s-ar potrivi cu o astfel de sărbătoare glorioasă. Dar în lumina Scripturii, cît de ciudat apare că unul a neglijat sau a refuzat îmbrăcămintea cea potrivită. El este imaginea unui om religios, fără Hristos. Astfel de persoane sînt alături de copiii lui Dumnezeu — se adună cu ei, se roagă împreună cu ei — dar într-o zi vor fi găsiţi fără haina de nuntă: fără mîntuire, fără Hristos. Dumnezeu să le deschidă acum ochii! Religia fără Hristos va conduce doar spre întunericul de afară, unde este plînsul şi scrîşnirea dinţilor. În contextul general al pildei este de considerat că nunta semnifică o manifestare a bucuriei; şi evanghelia este o chemare la bucurie.

Expresia „Veniţi! toate sînt gata" spune de lucrarea împlinită a lui Hristos, care la cruce a cîştigat o mîntuire veşnică pentru cei care răspund invitaţiei de a veni la El.

Pilda talanţilor

Matei 25.14-30

Pilda aceasta este foarte asemănătoare cu cea a minelor (Luca 19), numai că aici unul primeşte cinci talanţi, altul doi şi altul un talant, potrivit abilităţilor (capacităţilor) lor diferite, în timp ce în Luca fiecare primeşte cîte o mină. În vechime unii robi primeau răspunderi mari de la stăpînii lor. Aici robul cel leneş îşi îngroapă talantul „în pămînt", în Luca îl înfăşoară „într-un ştergar". Aici robii credincioşi sînt puşi „peste multe lucruri" şi intră în bucuria stăpînului lor, în Luca sînt puşi „peste cetăţi".

Aceasta arată că nu toţi au aceeaşi capacitate, dar toţi au acelaşi Domn căruia să-I slujească şi toţi trebuie să aibă acelaşi zel în slujba Stăpînului lor. Şi Domnul nu cheamă pe cineva la o lucrare deosebită, fără să-i fi dat si anumite abilităti.

Aici este arătată bunătatea suverană a Domnului. Desigur, ar fi mai mult decît o răsplată bogată să stăpîneşti peste „multe lucruri", dar este adăugat că ei intră în bucuria stăpînului lor — fiind aduşi într-o imediată apropiere de El. Cine ar putea spune ce va fi aceasta?

Sîntem chemaţi să ne folosim talanţii pentru Domnul, în timpul cînd El este absent. Pilda aceasta urmează celei a celor zece fecioare: deci să folosim talanţii primiţi, nu să dormim. Cînd El Se va întoarce, ne va întreba cum am folosit aceşti talanţi. S-ar putea să ai numai un talant: foloseşte-l cu credincioşie şi nu aşa cum mulţi sînt ispitiţi să dorească daruri mai multe sau mai diferite şi în felul acesta neglijează pe cele pe care le au. Şi Domnul îşi va arăta aprobarea divină cînd Se va reîntoarce şi ne va face să fim părtaşi propriei Sale bucurii.

Vedem că un pericol deosebit este, aşa cum spune pilda aceasta, pentru cel care avea numai un talant. Pare să fie prea mic în comparaţie cu darurile altora şi poate fi folosit pentru lucruri care nu se văd de ochii noştri muritori. Dar Dumnezeu vede. El a dat talantul potrivit „abilităţii" robului, tot aşa cum a fost dat şi celor care au mai mulţi. Şi un astfel de om n-ar putea folosi doi talanţi, dacă ar fi primit doi; lucrarea lui este să-l folosească pe cel primit. Domnul să ne facă să folosim darurile pe care El ni le-a dat, în dependenţă de El însuşi, de Dumnezeul Cel viu.

Ca şi în pilda minelor, şi aici toţi primesc daruri. Lucrul acesta se potriveşte cu ce se spune în Efeseni 4.16, unde ne este prezentată imaginea unui trup în care fiecare încheietură îşi aduce contribuţia.

Fiecare are o slujbă de împlinit şi fiecare trebuie să facă ce îi aparţine în mod special. Şi nici unul nu este atît de neînsemnat încît cel care se crede mai avansat să poată spune: Eu n-am nevoie de tine!

Da, părţile care gîndim că ar fi de mai puţină cinste primesc mai multă cinste. Totul este atît de armonios, încît nu poate să existe un mădular de prisos si nici nu poate lipsi vreunul (1 Corinteni 12).

Nu ne îndoim că multe din plîngerile de lipsă de daruri ar înceta cînd fiecare ar folosi cu credinciosie ca pentru Domnul ceea ce are. Ni se spune de asemenea „să urmărim darurile cele mai bune". Dar cine nu este credincios în cele mici nu poate primi ce este mai mare. Iar talantul robului leneş este dat celui care primise zece talanţi. Să nu uităm de asemenea că si Timotei avea nevoie de îndemnul de a-şi înflăcăra darul (2 Timotei 1.6), altfel ar fi fost lăsat nefolositor. Sînt multe nevoi în multe locuri, dar cine poate spune cît de mulţi talanţi sînt îngropaţi în pămînt, în lucrurile pămînteşti? Domnul să ne trezească simţul nevoii şi al răspunderii personale.

Stăpînul se va întoarce şi vom da socoteală de lucrarea noastră. „Toţi trebuie să fim arătaţi înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut" (2 Corinteni 5.10). Şi apostolul adaugă: „De aceea şi căutăm să-I fim plăcuţi, fie că rămînem acasă, fie că sîntem departe de casă."

Ca şi în pilda minelor, toţi cei care şi-au luat un loc de slujitori sau au pretins că sînt vor fi judecaţi ca slujitori. Robul viclean spunea că ştia el că stăpînul este un om „aspru". Cu atît mai mult era vinovat: avea un talant care nu-i aprţinea şi de teamă l-a ascuns în pămînt. Acest rob nu cunoaşte adevăratele calităţi ale Stăpînului şi această lipsă l-a condus pe o cale greşită, iar acum aducea tot felul de scuze ca să-şi acopere necredincioşia. Totul se pare greu pentru cel viclean şi leneş, care Îl învinuieşte pe Dumnezeu că ar fi nedrept. De aceea este numit rob leneş şi viclean şi este trimis în întunericul de afară, unde este plînsul şi scrîşnirea dinţilor. Acest rob este condamnat potrivit cuvintelor lui.

Dar cei credincioşi intră în bucuria Stăpînului lor, o compensare bogată, desigur, căci orice lucru mărunt pe care îl putem face aici pentru Cel căruia Îi datorăm totul, nu este prea neînsemnat pentru un astfel de Stăpîn.

Pilda celor zece fecioare

Matei 25.1-13

Sensul direct al acestei pilde se înţelege chiar din primele ei cuvinte: „Atunci împărăţia cerurilor se va asemăna..." ‚Atunci", din context înţelegem că este vorba de timpul cînd Domnul Hristos va veni pe pămînt să aşeze împărăţia. Din Cuvîntul lui Dumnezeu în general şi din context înţelegem că împărăţia este precedată de o judecată pe care Domnul Hristos o exercită asupra celor vii, a celor care vor fi atunci în lume, la venirea Lui.

În ordine cronologică, întîi are loc judecata casei lui Dumnezeu: Judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu", apoi are loc judecata celor vii, premilenială, şi după aceea judecata celor morţi, postmilenială.

Pilda aceasta se referă la judecata celor vii, premilenială, după ce Dumnezeu încheie socotelile cu casa Sa. La judecata celor vii vor fi judecaţi cei din lume, în general, cărora le-a fost vestită evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu, nu evanghelia harului.

În capitolul 25 din Matei este vorba de judecata celor vii din poporul ales al lui Dumnezeu. în urma acestei judecăţi rezultă rămăşiţa credincioasă din poporul Israel, care intră în camera de nuntă împreună cu Domnul Hristos, ca sa se bucure la sărbătoarea Lui.

Criteriul după care se face această judecată este corespondenţa sau necorespondenţa dintre mărturia exterioară exprimată de lumina candelei, şi puterea de viaţă spirituală a acestei lumini, reprezentată în pildă de untdelemn. Unele fecioare aveau doar obiectul care să facă lumină, candela, iar celelalte fecioare aveau şi puterea acestei lumini; şi puterea luminii este viaţa.

În măsura în care mărturia exterioară se potriveşte cu un fond de viaţă spirituală, ele sînt admise să intre în camera de nuntă. În măsura în care este numai pretenţia mărturiei, este numai candela, fecioarele sînt refuzate atunci cînd Se prezintă Mirele. Candela fără untdelemn înlătură pretenţia participării la nuntă, aşa cum numele de popor al lui Dumnezeu, fără viaţă din Dumnezeu, nu dă dreptul să se bucure de împărăţia lui Hristos pe pămînt. Mulţi dintre evrei se vor prezenta atunci ca aceste fecioare, la o uşă închisă, pentru că se vor prezenta numai în numele faptului că aparţin poporului lui Dumnezeu. Dar lucrul acesta nu este de ajuns.

Pentru fixarea momentului despre care vorbeşte pilda, ne ajută două aspecte pe care le înţelegem din context.

În primul rînd, Biserica reprezintă Mireasa, ea fiind aici subînţeleasă ca venind împreună cu Mirele. Dar în pildă nu este vorba de Mireasă, ci de fecioarele acelea care împlinesc o slujbă la sărbătoarea nunţii, prin asemănarea obiceiului practicat în Israel. A aplica pilda aceasta Bisericii înseamnă a transforma poziţia pe care o au credincioşii din vremea de har si a încurca locul si rostul lucrurilor prezentate clar în Cuvîntul lui Dumnezeu. Mireasa nu va fi refuzată niciodată atunci cînd Se va prezenta Mirele, dar este posibil să fie refuzate unele fecioare, care au doar candele, iar nu şi untdelemn împreună cu candelele.

Celălalt aspect care ne ajută să fixăm acest moment este prezentat de cuvintele Domnului Hristos în capitolul 24, cu care începe de fapt această înlănţuire de gînduri. Timpul venirii Domnului Hristos pentru instaurarea împărăţiei Lui este comparat cu zilele lui Noe, în care lumea era împărţită în trei cete. Prima ceată este reprezentată de Enoh, care a fost răpit în cer înainte de potop şi ne înfăţişează Biserica, care va fi răpită de pe pămînt înaintea judecăţilor care se vor desfăşura după aceea. A doua ceată este Noe şi familia lui, care semnifică pe poporul Israel, prezervat prin judecata ce se va exercita pe pămînt. Şi cea de-a treia ceată este: lumea, care suportă judecata lui Dumnezeu într-un chip total.

Domnul spune că la fel va fi, ca în zilele lui Noe, cînd rămăseseră două cete: lumea şi ceea ce semnifică familia lui Noe, poporul ales al lui Dumnezeu.

Biserica va fi fost răpită înainte de vremea judecăţii lui Dumnezeu, despre care se spune în pildă.

Dar ce pot învăţa cei credincioşi de acum din această pildă? Foarte multe lucruri. Mireasa trebuie să-L aştepte pe Domnul Isus, dar nu aşa cum aşteptau fecioarele acestea, ci aşa cum se cuvine pentru Mireasă. Este deosebire între Mireasă, care aşteaptă momentul fericit să fie vina cu Mirele ei, şi între aceste fecioare care-L aşteaptă să-şi facă slujba pentru El.

Cum îl aşteaptă cei credincioşi de acum pe Domnul Hristos? Aş putea spune că mai mult nu-L aşteaptă! Dar a folosi pilda aceasta pentru un îndemn ca ei să-L aştepte pe Domnul Hristos, este cu totul nepotrivit. Este ca şi cum ai aprinde o lumină ca să lumineze soarele sau să faci o referire la nişte slujnice, ca să priveşti pe cei care reprezintă stăpîna casei, Mireasa sărbătorită.

Cei credincioşi Îl aşteaptă pe Domnul Hristos în chip real, atunci cînd se lasă lucraţi de Duhul Sfînt. Aşteptarea Domnului Hristos nu este un lucru natural. Se spune în Scriptură: „Duhul şi Mireasa zic: „Vino!" În măsura în care cel credincios trăieşte cu arvuna Duhului Sfînt, el poate spune „vino" Domnului Hristos, aşa cum spune întîi în fiinţa lui Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Deci îndemnul este să lăsăm Duhul lui Dumnezeu să stăpînească viaţa noastră. Celelalte îndemnuri vor fi vorbe goale şi nu vor avea vreun rezultat, dacă nu este lucrarea Duhului Sfînt în cei care sînt ai Domnului Hristos.

De multe ori, cînd ne gîndim la venirea Domnului Hristos, ne oprim îndeosebi la scăparea noastră din starea în care ne aflăm, să fim scutiţi de un trup de suferinţă, să fim scăpaţi dintr-o stare de sărăcie, de neputinţă, scoşi din certuri, din scandaluri, din alte asemenea lucruri, dar nu doar să-L dorim pe Domnul Hristos ca pe Cel mai mare dor al nostru. Şi numai Duhul Sfînt poate realiza acest sentiment spiritual în cei credincioşi.

Un alt lucru pe care am putea să-l reţinem este: o comportare înţeleaptă nu este să fii asigurat în formă. Cele cinci fecioare nechibzuite, într-un fel şi-au asigurat cele necesare slujbei lor, dar Domnul le clasifică nechibzuite. Tot aşa, să porţi numele de creştin, să vii la adunare, să cînti, să citeşti, să te rogi împreună cu cei credincioşi este asigurarea de formă, este purtarea candelei; dar numai atît n-are nici o valoare. Trebuie ceva de fond, altminteri este o comportare nechibzuită, neînţeleaptă.

Ca să fii gata în momentul în care va veni Hristos, trebuie să fii oricînd; altfel nu vei fi gata nici în momentul în care va veni El. Dar eşti gata, nu purtînd candela, ci eşti gata prin untdelemnul pe care-l porţi, adică prin Duhul Sfînt care este în tine. Contează nu ceea ce faci, că tu eşti treaz sau veghezi, că porţi sau nu candela, că-L aştepţi sau nu pe Domnul Hristos; acestea sînt faptele noastre, dar nu pe baza lor vom fi răpiţi. Contează dacă ai sau nu ai untdelemn, adică dacă ai sau nu pe Duhul Sfînt pus ca pecete peste tine; însă oricine a crezut în Domnul Hristos are şi pecetea Duhului Sfînt. Contăm deseori sau încercăm să ne slujim de faptele noastre. Spunem între altele: „Trebuie să veghezi, că altfel nu te ia Domnul Hristos!" E fals aceasta, e minciună! Nu asa! El te ia dacă ai Duhul Sfînt, nu dacă veghezi sau nu veghezi. Te ia dacă ai Duhul Sfînt si nu te ia dacă ai doar candela, doar pretenţia. Dacă ai Duhul Sfînt, te ia, sigur, căci El ştie să Se uite la fondul lucrului, nu la forma exterioară, la pretenţie, la fapte. Şi El te va face să şi veghezi.

O comportare nechibzuită este să-ţi faci socoteli exacte doar în ultimul moment. Iată un alt lucru pe care-l învăţăm de la aceste fecioare. Pînă la urmă cele nechibzuite au înţeles că trebuie untdelemn si s-au dus să-şi cumpere, dar era prea tîrziu. Ce bine e să-ti faci socoteala exactă nu atunci, ci acum!

Aceasta este valabil pentru cei care-şi zic că sînt credincioşi, dar nu sînt, ca şi pentru cei care vor să fie, dar tot amînă să fie credincioşi. Este un timp al judecăţii chibzuite: acum. Dacă pierzi acest timp, totul este degeaba.

Un om nechibzuit, care n-are untdelemn, nu este recunoscut atunci cînd bate la uşă. Dar nu este recunoscut pentru că n-a fost niciodată cunoscut. Domnul Hristos spune răspicat acestor fecioare: Nu vă cunosc! Poate voi Mă cunoaşteţi, ştiţi Cine sînt, voi aşteptaţi pe Mire, aţi învăţat că trebuie lucrul acesta, dar Eu nu vă cunosc... De ce? Pentru că nu aveau untdelemn, pentru că aveau doar candele, pentru că aveau doar exteriorul şi n-aveau fondul lucrului. „Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Săi" după pecetea pusă pe cei ai Săi, înfăţişată în această pildă prin prezenţa untdelemnului, iar nu prin prezenţa candelei.

clickbible.org